

Світ мого дитинства

Приємний запах пасхальної випічки лоскоче ніздрі. На кухні мама й бабуся готують різні смаколики. Тато й дідусь прибирають подвір'я до свята. На Пасху до мене в гості прийдуть хресні батьки. Хресна Галя своїми руками пошила й вишила мені вишиванку. Такої немає ні в кого. Хресний Іван щороку дарує багато цукерок. А Ви бачили, як освячують паску? Це неймовірне дійство! Тисячі свічечок – ліхтариків запалюються одночасно, наче говорять усьому світу: українці єдині, ми всі Божі діти. Яка краса...

Я уже доросла. Поринаю в спогади й ще більше хочу в дитинство.

Усе достало. Набридло все. Не хочу бачити цей 2020 рік, що лупить своїми ручищами в двері. Що за дні: на роботі аврал, чоловік весь час зайнятий, з дітьми непорозуміння, робот Робік не виконує свої функціональні обов'язки. Ці роботи, гаджети завжди підводять, бо на людину завжди краще покладатися, ніж на систему.

Треба щось робити. А що? Як? Де взяти сили, щоб вирішити всі ці «яким чином»?

Знову телефоную до Людмили Василівни. Це людина, яка вислухає, підтримає, допоможе. З часу, коли я закінчила школу пройшло багато років, але зі своїм шкільним психологом підтримую стосунки й досі. Не можу я без цієї Людини. Не можу без нашого ненав'язливого та такого теплового спілкування. Знаю, що багато учнів моєї школи також надають перевагу візуальним розмовам. Це ж так круто, коли ти вербально можеш спостерігати за невербалікою іншого. Коли розумієш, що почухав носа хтось не через те, що там зачисалося. Ще за час шкільних тренінгів я вивчила, що поряд зі словесною комунікацією існує безсловесне, тобто невербальне спілкування - певна система знаків, що використовується в процесі взаємодії людей. До засобів такого спілкування належать жести, міміка, пластика, погляд, навіть плач, сміх, кашель, вигуки. А де вони у роботів, які зараз у кожній квартирі?

Спілкуючись, ми навіть не замислюємося над тим, скільки факторів впливає на процес спілкування. Переважно люди спілкуються за допомогою мовлення, тобто слів. При цьому типі спілкування інформація підсилюється інтонаціями, логічними наголосами, паузами, гучністю голосу, швидкістю мовлення. А де все це у бездумної машини, якими заповнений зараз світ?

Я на консультації у психолога. Для мене – це найкращий фахівець у світі. Моя Людмила Василівна, як завжди, елегантна та уважна до думки іншого. Коли спілкуєшся з цією Жінкою: здається, що проблем не існує взагалі. У розмові розумію: що маю зробити для того, щоб моє життя стало кращим. Я дуже вимоглива й «загралась» у керівника. А є ще й інші соціальні ролі: я – дружина, яка любить свого чоловіка, я – мама, що обожає своїх діточок, зрештою, я – жінка, яку вважають досить привабливою. Чому я про це забула? Думала про роботів і гаджети? А думати треба було про людей!

Людмила Василівна знову підказала, що порозумітися, вирішити проблеми люди можуть взаємодіючи один з одним – спілкуючись.

Спілкування – один із найважливіших процесів у житті людини, це процес розвитку контактів між людьми. Спілкуючись, ми можемо реалізувати свої мрії й досягти мети, тобто тільки в процесі спілкування людина стає особистістю.

Чому тільки після зустрічі з психологом сформулювався такий висновок? Пригадалися цінні афоризми: «Найголовніша формула успіху – вміння спілкуватися з людьми». (Теодор Рузвельт) та «Єдина справжня розкіш – це розкіш людського спілкування». (А. Екзюпері).

Сьогодні спекла паску. Робила це не з роботом Робіком, а з найкращими донечками в світі. Чоловік похвалив та сказав, що пишається нами. Завтра пригожу запашним святковим хлібом колег. А ще обов'язково зателефоную на свято до Людмили Василівни, мого шкільного, сучасного та майбутнього психолога, й скажу їй, що дуже вдячна та люблю її.